

[Hans Nielsen.]

slutte sig tættere sammen. Det glæder mig meget, at 3 Partier har samlet sig om denne den vigtigste af alle de Love, som i Øjeblikket beskæftiger Rigsdagen. Jeg kan kun paa det dybeste beklage, at Landets næststørste Parti i Stedet for at deltage i Arbejdet trækker sig tilbage og prøver, om der ikke her er en Mulighed for at hyppes sine privatpolitiske Kartofler. Hvis det er slige Hensyn, der har ledet Venstre, tror jeg, det vil gaa Venstre ilde i Fremtiden, som det er gaaet det i Fortiden.

Himmelstrup: Det foreliggende Lovforslag er jo opbygget paa den Maade, at §§ 1 og 2 omhandler de saakaldte Valutarestriktioner, medens derimod §§ 3, 4 og 5 — og der bliver vistnok en Paragraf til, naar Lovforslaget bliver ændret ved Afstemningen i Dag — omhandler de saakaldte Varerestriktioner, og saa indeholder Lovforslaget yderligere et Par Paragraffer til sidst, der igen omhandler Valutarestriktionerne.

Jeg vil gerne begynde med at sige, at om de saakaldte Valutarestriktioner, der altsaa findes i Lovforslagets første og sidste Paragraffer, har der i Udvalget ikke været nogen principiel Uenighed, alene med Undtagelse af den Myndighed, af hvem disse Restriktioner skal kunne træffes, idet Handelsministeren paa visse Omraader med Hensyn til Valutarestriktionerne har mere Myndighed, end vi ønsker, hvorfor vi har stillet Forslag om, at noget af denne Myndighed skal overføres til Rigsdagens Valutaudvalg. Men ellers har Uenigheden, som det ogsaa fremgik af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Tale, drejet sig om de Foranstaltninger, der knytter sig til Varerestriktionerne, altsaa væsentligt til de mellemste Paragraffer i Lovforslaget.

Som den ærede foregaaende Taler nævnte, er det ikke lykkedes at naa til Enighed om Ændringerne i de Foranstaltninger, som er fastlagt ved den nugældende Valutalov af 13. December 1933, idet det kun har været muligt at samle et Flertal paa 3 Partier, og for Det konservative Folkepartis Vedkommende endda ikke hele Partiet, idet, som det fremgaar af Betænkningen, en enkelt af Udvalgets konservative Medlemmer ikke har ment at kunne slutte sig til Flertallets Indstilling — det bliver jo nu interessant at se, hvor mange af Det konservative Partis Medlemmer der følger dette ene Medlem.

Der findes i Betænkningen en Beklagelse, skrevet af Regeringspartiernes Med-

lemmer, de socialdemokratiske og de radikale, uden at de konservative Medlemmer deltager i denne Beklagelse, over, at det ikke er lykkedes at naa til Enighed om dette meget vigtige Lovforslag. Vi fra vor Side kan for saa vidt slutte os til denne Beklagelse, som det naturligtvis altid i et saa vigtigt Spørgsmaal er det rigtigste, om alle Partier kan enes om de Foranstaltninger, der skal træffes. Men jeg vil sige dels i Anledning af det, der er skrevet i Betænkningen, dels i Anledning af de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gjorde om dette Forhold, at det forekommer mig — og det skal jeg dokumentere senere —, at den Begrundelse for, at der ikke har kunnet opnaas Enighed, som baade er givet i Betænkningen og nu blev bekræftet her af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, er i Bund og Grund urigtig. Det hedder for det første i Betænkningen, at Flertallet har bestræbt sig endog til *det yderste* for at opnaa Enighed hos hele Udvalget, og det beklager *paa det allerstærkeste*, at Venstre i en Sag, som i *højeste Grad* — det er lutter Superlativer, der her anvendes — angaar Landbrugets Ve og Vel — det er jo rigtigt —, ikke har ydet det ringeste Bidrag til denne Enighed, og det til Trods for at der altid har været udmærket god Vilje fra Regeringspartiernes Side til at finde et Grundlag for en saadan Enighed, og at man fra alle Sider har været villig til at gøre Indrømmelser for at opnaa dette Resultat. Men disse Indrømmelser, som man altsaa maa forstaa er gjort, er blevet slet og ret afvist fra Venstres Side.

Denne Fremstilling, som er givet her i Betænkningen, og som altsaa det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gentog, den er jo helt igennem urigtig. Forholdet er i Virkeligheden dette, at paa de Omraader, hvor det gælder Realiteter, er der overhovedet ikke fra Regeringspartiernes Side vist nogen som helst Imødekommenhed hverken over for de Anskuelser, vi har fremført under Sagens første Behandling, eller over for de Forslag, vi har fremført i Udvalget; der er ikke paa et eneste reelt Punkt vist Imødekommenhed. Og derfor, naar vi nu i Løbet af denne Dag og de nærmest følgende Dage faar en ny Valutalov, en Valutalov, som altsaa skal gælde for Aaret 1935, saa vil den i Realiteten være af ganske samme Indhold som den Valutalov, vi har for indeværende Aar. De Indrømmelser, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller tror at have faaet, vil i Virkeligheden opløse sig i det rene ingenting, og den Valutadministration, som der har været klaget